

нието въ него Христовото учение чрезъ трудоветъ и подвизитъ на двамата Солунски братия. Въ това време въ града Солунъ (въ Македония) живѣлъ мжжъ отъ добъръ родъ и богатъ на име Львъ, съ воененъ чинъ сотникъ, съ съпругата си Мария. Отъ тая благочестива чета се родили двата тия свѣтилници и просвѣтители на Славенскитъ племена, Методий и Константинъ, нарѣченъ отпослѣ въ монашество Кирилъ. По-стария братъ Методий, като стигналъ на възраст, влѣзълъ въ военна служба, и за отличното и вѣрното му служение, като се научилъ царѣтъ, въскачилъ го на воеводеки чинъ и го опредѣлилъ да управлява близката до Солунъ Славенска земя. Въ тая служба Методий прѣкаралъ 10 години, слѣдъ изминуването на които, той като размислилъ за суетата на свѣтовнитъ грижи, оставилъ воеводството и всичкитъ хубости на тоя свѣтъ, отишълъ въ Олимпійската гора, постригалъ се въ иночески чинъ и работилъ на Небесния Царь, като се подвизавалъ срѣщу невидимитъ врази — злобнитъ духове.

А блаженный Константинъ, който се родилъ подиръ Методия, още отъ малъкъ показвалъ въ себе си нѣщо чудно. Слѣдъ рождението му го дала майка му на жена доилка (кърмачка) да го отдои, но той никакъ не щѣлъ да бозае отъ чужди гръди, а само отъ майчинитъ си — за да се неотхранва съ чуждо млѣко